

Arrest

nr. 95 862 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Abadan en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. Toen u achttien jaar oud was leerde u N. L. (...) kennen. Hij vroeg aan uw vader om toestemming om met u te mogen trouwen. Uw vader weigerde. In dezelfde periode vroeg ook R. S. (...), een rijke handelaar, om uw hand aan uw vader. Omdat R. (...) rijk was en N. (...) niet, verplichtte uw vader u om met R. (...) te trouwen. Op 7/08/1379 (Iraanse kalender, 28 oktober 2000 Westerse kalender) trouwde u met R. S. (...). U had geen gelukkig huwelijk met hem. Uw man sloeg u regelmatig. Hij was ook zeer jaloers. Uit telefoongesprekken die uw man had met vrienden leidde u af dat hij voor de Ettelaat (Iraanse inlichtingendienst) werkte. U nam zes maanden na uw huwelijk zelf telefonisch contact

op met N. (...). U wilde hem ontmoeten. U ontmoette N. (...) bij een bank. Na zes maanden begonnen u een relatie met hem. U bezocht N. (...) één keer per week bij hem thuis. Dit was mogelijk gezien uw man vaak buitenshuis was voor zakenreizen. Toen u tijdens uw huwelijk na twee jaar nog niet zwanger was geraakt, vermoedde u dat uw man onvruchtbaar was. U kreeg met opzet twee kinderen van N. (...). U hoopte immers dat uw man ooit zou willen instemmen met een scheiding zodat u met N. (...) zou kunnen trouwen. De twee kinderen die u kreeg waren beiden dochters. Uw echtgenoot wilde echter graag een zoon. In de eerste maand van 1391 (maart-april 2012) ging uw man naar het ziekenhuis om een zoon te kunnen krijgen. Uw man voerde hiervoor een test uit waaruit bleek dat hij onvruchtbaar was. Hij belde u op en vertelde dit aan u. Uw man wilde een DNA test laten uitvoeren waaruit zou blijken dat de twee kinderen niet van hem waren en dat u hem bedroog. Hij zei dat u thuis moest blijven. U wist niet wat u moest doen. Toen uw man thuiskwam sloeg hij u. De volgende morgen vertrok uw man. Hij zei dat u enkele dagen binnen moest blijven. U belde N. (...) op en verliet met zijn hulp het huis. N. (...) bracht u naar Teheran bij een vriend. N. (...) bracht u in contact met een smokkelaar die u naar Tabriz bracht. Zelf bleef N. (...) in Iran. Van Tabriz ging u naar een andere plaats waar u in een vrachtwagen stapte en er gedurende drie dagen in bleef. Na drie dagen moest u in een andere vrachtwagen stappen. De chauffeur van die vrachtwagen heeft u verkracht. Uiteindelijk bracht hij u naar België. U diende een asielaanvraag in op 17 april 2012. Na uw vertrek uit Iran diende uw echtgenoot tweemaal klacht in tegen u. U hebt enkel nog contact met uw zus en met N. (...). Uw familie heeft zich tegen u gekant en kiest de kant van uw man. U bent in het bezit van uw shenaznameh, een klacht die werd ingediend door uw echtgenoot tegen u op 28/3/1391 (17/06/2012), een psychologisch attest afgegeven in België op 14 juni 2012 en uw huwelijksboekje afgegeven op 7/8/1379 (28 oktober 2000).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u vreest in Iran vervolgd te worden voor overspel. Nadat uw man er achter was gekomen dat hij onvruchtbaar was, werd immers duidelijk dat uw twee kinderen van uw minnaar waren en niet van uw echtgenoot (CGVS I, p. 10). Er dient echter gewezen te worden op meerdere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Vooreerst dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het huwelijksboekje dat u na de gehoren op het CGVS overmaakte. U verklaarde dat uw vader u verplichtte om met R. S. (...) te trouwen in plaats van met N. (...) omdat hij rijker was (CGVS I, p. 3). R. (...) zou handelaar zijn en vaak naar Dubai reizen en N. (...) zou slechts verpleger zijn (CGVS I, p. 2-3). Ook zouden uw ouders nooit hebben willen instemmen met een scheiding omdat R. (...) rijk was (CGVS I, p. 11). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat het huwelijksboekje vermeldt dat het beroep van R. S. (...) medisch assistent is.

Verder dient vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de DNA test die uw echtgenoot zou laten afnemen en waaruit zou blijken dat uw kinderen niet van hem zijn. U verklaarde eerst dat uw man vier dagen voor de resultaten van het onderzoek een DNA test had uitgevoerd. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat het wel opmerkelijk was dit hij eerst een DNA test en pas nadien een vruchtbaarheidsonderzoek liet uitvoeren, verklaarde u dat hij het nadien deed. Toen u gevraagd werd om dit DNA onderzoek te situeren in de tijd tegenover uw vertrek uit Iran, zei u dat u het niet wist, maar dat het ervoor plaatsvond. Toen u vervolgens werd gevraagd of hij uw twee kinderen dan had meegenomen naar het ziekenhuis voor dit onderzoek, verklaarde u dat hij dit niet deed en dat er nooit een DNA onderzoek werd uitgevoerd (CGVS I, p. 17).

Er dient ook gewezen te worden op een heel aantal ongerijmdheden in uw verklaringen over uw huwelijk. Uw man zou zeer jaloers geweest zijn. U verklaarde dat, telkens u naar een andere man keek, hij al vermoedde dat u er een relatie mee had (CGVS I, p. 13). Hij zou daarom aan familie gevraagd hebben om bij u te blijven slapen wanneer hij op zakenreis was (CGVS I, p. 7). In het licht van deze verklaringen is het hoogst onwaarschijnlijk dat u elke week, gedurende negen jaar, alleen naar het huis van uw minnaar kon gaan en met hem een seksuele relatie kon hebben. U verklaarde verder dat u er bewust voor zorgde dat de kinderen die u kreeg van N. (...) waren en niet van uw echtgenoot (CGVS I, p. 13). Deze bewering komt onwaarschijnlijk over en lijkt ook hoogst riskant. U verklaarde dat u dit deed omdat u hoopte dat u op een dag zou kunnen scheiden van uw man en met N. (...) samen zou kunnen leven (CGVS I, p. 13). Deze verklaren stemmen echter niet overeen met de vaststelling dat u nooit een poging deed om een scheiding aan te vragen (CGVS I, p. 15). Uw man sloeg u en uw kinderen nochtans regelmatig (CGVS I, p. 4, 19). Ook verklaarde u dat u zelf al had afgeleid uit het feit dat u de eerste twee jaar van uw huwelijk geen kinderen kreeg dat uw man onvruchtbaar was (CGVS I, p. 13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het in Iran mogelijk is voor een vrouw om de echtscheiding aan te

vragen indien de echtgenoot onvruchtbaar is. Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u in tien jaar huwelijk nooit een poging tot echtscheiding hebt ondernomen.

Uw verklaringen omtrent uw vluchtaanleiding, namelijk de ontdekking van uw man dat hij onvruchtbaar was nadat hij onderzoeken uitvoerde om een zoon te kunnen krijgen, zijn ook niet geloofwaardig. Hoewel uw man al lang had laten verstaan dat hij een zoon wilde, vertelde hij u nooit over zijn plan om dit in een ziekenhuis te laten realiseren (CGVS II, p. 3). U verklaarde dat u pas op de hoogte was van het feit dat hij hiervoor naar het ziekenhuis was gegaan toen hij reeds de resultaten van het vruchtbaarheidsonderzoek had. Het is hoogst bevreemdend dat u daarvoor niet mee moest gaan naar het ziekenhuis en niet op de hoogte was van dit plan gezien u hier onvermijdelijk ook een rol in zou moeten spelen. U wist ook niet in welk ziekenhuis hij deze medische testen liet uitvoeren (CGVS I, p. 14).

Uw bewering dat uw man voor de Ettelaat werkte, is eveneens niet geloofwaardig. U legde namelijk tegenstrijdige verklaringen hieromtrent af. Eerst verklaarde u dat hij dit u zelf had verteld (CGVS I, p. 4), later verklaarde u dat hij nooit letterlijk aan u zei dat hij bij Ettelaat was (CGVS II, p. 6). U leidde dit af uit telefoongesprekken die uw man voerde met vrienden. U wist echter niet met welke vrienden hij dan praatte. Hij bedreigde u ook tijdens ruzies met het feit dat hij vanalles kon doen. Dat uw man bij de Ettelaat werkte is dan ook een blote bewering die u niet kon staven met enig concreet element.

Er dient ook opgemerkt te worden dat het hoogst merkwaardig is dat N. (...), waarvan u beweert dat hij uw minnaar en de biologische vader van uw kinderen is, nog steeds in Abadan verblijft. Uw man wist van het bestaan van N. (...) af en wist dat hij een huwelijksaanzoek gedaan had (CGVS I, p. 12). U verklaarde ook dat het waarschijnlijk was dat uw man erachter zou komen dat N. (...) de vader van uw kinderen was en dat hij hem dan zou doden (CGVS I, p. 15). Op de vraag waarom N. (...) niet ook vluchtte, verklaarde u dat hij in Abadan een huis en een wagen bezit en dat hij niet alles meteen kon achterlaten (CGVS I, p. 18). Deze verklaring is niet afdoende. De vaststelling dat N. (...) maanden na uw vlucht nog steeds veilig in Abadan leeft (CGVS II, p. 7), doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat er in Iran geen onderzoek loopt naar de verdwijning van u en van uw twee kinderen in Iran. Nochtans diende uw man een klacht in en vermeldde hij dat u zijn kinderen van hem had afgenomen. Ook werd niemand van uw familie ondervraagd over uw vertrek (CGVS II, p. 7). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw familie achter uw man staat, overtuigt niet. Mocht uw man u werkelijk willen vervolgen lijkt het logisch dat onderzocht zou worden waar u zich bevindt.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Uw shenaznameh bevestigt uw identiteit die hier niet ter discussie staat. Uw huwelijksboekje, dat hierboven reeds werd besproken, toont uw huwelijk aan maar niets meer. Wat betreft het vonnis dat u voorlegde dient opgemerkt te worden dat om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Het is ook opmerkelijk dat u niet wist of de klacht die tegen u loopt in Iran bij de algemene of de revolutionaire rechtbank werd ingediend (CGVS II, p. 7). U legde ook een attest voor waaruit blijkt dat u gevolgd wordt door een psychologe. Toen u werd gevraagd wat u hiermee wilde aantonen, verklaarde u dat u op aanraden van uw advocaat en uw sociaal assistent naar de psycholoog was gegaan zodat u een brief had waarin bevestigd werd dat u problemen had (CGVS II, p. 9). Er dient ook opgemerkt te worden dat een attest opgesteld door een medische instantie die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de door verwerende partij talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongerijmdheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag beperkt verzoekende partij zich tot een poging slechts twee van de desbetreffende motieven te weerleggen.

Aangaande de vermelding in de huwelijksakte dat de echtgenoot van verzoekende partij een medisch assistent zou zijn, wijst verzoekende partij erop dat de huwelijksakte op het moment van het sluiten van het huwelijk door de Mullah wordt opgemaakt, *“die geen enkele informatie checkt of het al dan niet klopt en het noteert ter plekke”*, eraan toevoegende dat de bewijzen van woonst in België waarop eveneens het beroep wordt vermeld ook niet telkens worden geactualiseerd als we van beroep veranderen.

Betreffende de opmerkelijke vaststelling dat de minnaar van verzoekende partij niet is gevlucht, argumenteert verzoekende partij dat haar echtgenoot wel op de hoogte is van het eerder huwelijksaanzoek van N., doch hij geen weet heeft dat N. haar minnaar was en de vader is van haar kinderen.

2.2.4.2. De Raad oordeelt dat het verweer van verzoekende partij betreffende de vermelding in de huwelijksakte volstrekt ongerijmd en zinledig is daar verzoekende partij zelf in haar asielrelaas aangeeft dat R. S., haar echtgenoot, reeds op het ogenblik van haar huwelijk een rijk zakenman was en het net om deze reden was dat haar vader in dit huwelijk toestemde.

Het argument van verzoekende partij dat haar minnaar N. probleemloos in Iran kon blijven daar haar echtgenoot toch geen weet had van het feit dat hij haar minnaar en tevens de vader van haar kinderen was, kan door de Raad niet worden aangenomen daar dit betoog flagrant strijdig is aan haar desbetreffende verklaringen bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2012 waar zij voorhoudt dat het waarschijnlijk is dat haar echtgenoot erachter zou komen dat N. de vader van haar kinderen was en dat hij hem dan zou doden (administratief dossier, stuk 9, p. 15). Deze geuite vrees is derhalve niet verenigbaar met het probleemloos achterblijven van de minnaar van verzoekende partij in Abadan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de overige vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongerijmdheden die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.5. Waar verzoekende partij met nadruk verwijst naar het door haar bijgebrachte document waaruit blijkt dat haar echtgenoot tegen haar een klacht heeft neergelegd waarbij ze beschuldigd wordt van overspel, wijst de Raad erop dat aan documenten die worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet aan de orde is.

2.2.6.1. Verzoekende partij beweert dat bij het opvragen van het administratief dossier de door haar neergelegde stukken zich niet in dit dossier bevonden *“met als gevolg dat we niet kunnen nagaan of de documenten vertaald zijn noch of ermee rekening is gehouden.”*

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte documenten zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden onder stuk 19. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij op generlei wijze aangeeft welke door haar bijgebrachte stukken door verwerende partij niet in overweging zijn genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij ten slotte opmerkt dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat over de wetsartikelen uit het Iraanse Strafwetboek dat overspel verbiedt en zelfs tot steniging kan leiden, over de positie van de vrouwen in Iran, over het wetsontwerp tot afschaffing van de steniging als doodstraf en over het groot aantal delicten waarvoor de doodstraf nog wordt opgelegd, daar verwerende partij hieromtrent geen onderzoek heeft gedaan, oordeelt de Raad dat een onderzoek naar voormelde gegevens niet aan de orde is nu het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, en bijgevolg haar beweerde overspel, volstrekt ongeloofwaardig is.

2.2.8. De flagrante tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongerijmdheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 20 juni en 13 augustus 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangemerkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT